

fonamentalment d'animació —espiritual, cultural, recreativa— partint d'una encarnació Total amb la mateixa comunitat. Tota la pastoral té en compte la persona en la seva doble dimensió: la humana i l'espiritual.

I de la mateixa manera que nosaltres sabem que no es poden emplenar de paraules o de promeses les boques famolenques, també sabem que no es poden alimentar les inquietuds —de fonda arrel espiritual— emplenant només les exigències de millorament amb una alenada material.

El binomi cos-esperit o esperit-cos, no ha de ser servir unilateralment, sinó en les dues vessants si es vol mantenir un equilibri progressiu, engrescador i de el ministeri en la celebració de l'Eucaristia o en l'activitat sacramental, sinó també quan es preocupa dels problemes materials i cerca, conjuntament amb els altres membres de la comunitat, solucions satisfactòries.

Per això ens p'au el sacerdot popular, identificat, organitzador d'activitats infantils; el sacerdot que ajuda a promocionar l'art o l'esport entre el jovent i que fa els possibles per engruixir el seu bagatge cultural; el sacerdot que mereix dels adults aquella confiança que el converteix en confident; el sacerdot que viu la manca de llocs escolars, de formació professional, la problemàtica de l'atur, el vaivé de l'harmonia de les famílies i pateix amb els que pateixen, gaudint, al mateix temps, amb els que gaudeixen.

Aquesta hauria de ser, segons la nostra manera de veure, la integració del sacerdot en una comunitat parroquial que ha de tenir un accent familiar, educador, promotor, encaminador i d'ajuda total.

I som ben conscients que el sacerdot ho és obeït a una vocació de testimoni ja que en els pobles —i concretament en una població exigent com és L'Escala— sempre es valoren més els fets que les paraules. **La funció sacerdotal serà comunicació evangèlica en la mesura que sigui servei a la comunitat.**

Cal donar a la Parròquia un sentit vivencial, de preocupació de la problemàtica individual i col·lectiva, afrontant-la amb generositat i, sobretot, amb ganes de servir descobrint i estimulant aptituds, assenyalant fites i caminant junts, apuntant-los els uns als altres, ja que aquesta és, al meu entendre, l'essència familiar —social, per extensió— que configura una Parròquia.

I és partint d'aquests conceptes —que, en altres èpoques haurien pogut semblar provocadors— que els escalencs, en un moment determinat de la nostra història, ens varem fer el plantejament realista fins a descobrir on es trobaven situats i amb quin compromís havien d'assumir el present per a llançar-se al futur.

Per aquesta raó el nostre poble, la nostra Parròquia, el nostre col·lectiu, ha estat un exemple per a totes les comarques de Girona ja que ha evidenciat una sensibilitat oberta, una inquietud constant i un desig de progrés impressionant.

Contemplem el nostre marc.

Nosaltres —em refereixo als de la meua lleva— veiem L'Escala transfigurada.

Veiem com L'Escala respon perfectament al somni dels nostres passats més llunyans i al nostre propi somni.

I és que la inquietud, el profund sentiment de responsabilitat que sempre ha distingit als escalencs, han estat forces sàviament canalitzades que han donat fruits abundosos.